

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ Γ'Λ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α οι κόμπι ήταν σφιχτά δεμένοι και τή χέρια του αστυνομαζού τρέμανε άπ' τήν μεγάλη του συγγίησι.

—Διάβολε! Πώς τρέμουν τή χέρια μου! μουρομούρισε ο Χόλμς. Φαίνεται πως δέν είμαι καλά. Δέν μπορέσα να λύσω ούτε ένα κόμπι. Άλλά σταθήτε... Ποι είναι τού μαχαίρακι μου;... Ά! νά τό... Σέ λίγο είσαστε έλευθεροι.

Ο αστυνομικός άρχισε νά κόβη τή σχοινιά μέ τή όποια είχαν δεθεί οι άγριοί εκείνοι τόν μιλόρδο. Όταν ένα δυνατό και δξύτατο σφύριγμα άκούστηκε, τού όποιο γέμισε όλο τού τούννελ.

—Κατάρα!... φώναξε ο Χόλμς. Είναι τού Έξπρέσ!... Δέν πρόφτανα!

Τά ύποκοφα μουγγρητά τής άτιμομηχανής αντιβούζαν τραμερά μέσα στ' αυτιά του και τόν έκαναν νά μη μπορέσι νά σκεφθί.

Τού μαζου χαλιόβδινα τέρας, μέ τή φωτοβολία μάτια του, φάνηκε άξαφνα στην είσοδο τού τούννελ, και σέ λίγα δευτερόλεπτα θά μετέβαλε σέ μι άμορφη πολυποιομηνη μάζα τούδ δυστυχητές εκείνους ανθρώπους, που πριν λίγες μόνο στιγμές ήσαν βέβαια γιά τή σωτηρία τους.

Η εμφάνισι τού τραιίνου είχε παραλύσει, όπως είπαμε, τισ δυναμεις τού άκαταβλήτου Σέρλοκ Χόλμς, μέ τή χαλιόβδινα νεύρα. Άφησε τού μαχαίρακι του νά τού πέση άπ' τού χέρι του και κάρφωσε τή μάτια του άπάνω στο τραιίνω...

Τού τί αισθάνηκε και τί έκανε στίς άφαντα τραχηές αυτές στιγμές ο διάσημος αστυνομικός, ο ψυχραμος και χαλιόβδινος αυτός άνθρωπος, τή έσημείωσε ο ίδιος μέσα στο Ημερολόγιο τής ζωής του. Έμεις νομίζουμε ότι πρέπει νά τή δημοσιοποιήσμε, αντίγράφοντας τή πιστά, όπως εκείνους τή περιέγραφε:

«Μου φάνηκε άξαφνα πως έφτασε τού τέλος τού κόσμου, κι' ότι θριασκίουν μαζί μέ τόν Χάρου και τόν λόρδο Καίμπουρι μέσα στα κατάβασα τής γής στο βασίλειο τών σκιάν.

»Νόμισα πως κάποιος μέ διέταζε νά ξανάρθω στο φώς τής μέρας, άλλα μαζί μ' έναν μονάχα άπ' τούς συντρόφους μου.

»Ποιόν όμως άπ' τούς δυό έπρεπε νά σώσω; Τόν λόρδο, που έγώ τόν άφησα νά πάη στην τραμερή ατή συνάντησι κι' έπομένως ήμουν υπεύθυνος γιά όσα συνέβησαν, ή τόν Χάρου Ταξόν, τόν άγαπημένο μου μαθητή!

»Αυτό τού τρομερό δίλημα έμπαίε μπροστά μου μέ μι άπάντασσι πρωτοφανή στυγηνότητα. Κι' ή άπάντησι μου δέν μπορούσε ν' αναβληθί ούτε γιά ένα χιλιοστό τού δευτερολέπτου; Τί άπάντησα τότε; Προτίμησα νά θυσιάσω τή ζωή τού λόρδου, που γι' αυτόν είχα αναλάβει άπλως μι ήθικη ύποχρωςσι, ή τήν ζωή τού φίλου μου, που ο χαμός του θ' άφνει ένα δυσαναπλήρωτο κενό και θά μου προσενούσε μι άταίσιον τραμερή θλίψι...

»Δέν ξερω!... Θυμάμαι μόνο ότι μέ τού ρεβόλβερ στο χέρι έβράθηκα σάν τρελλός μπροστά στο τραιίνω κι' έρριξα δυό σφαίρες σκοπεύοντας τόν ένα ύπερ' άπ' τόν άλλο και τούς δυό φανούς τής άτιμομηχανής.

»Άκουσα τούς δυό ξερούδες κρότους τών πυροβολισμών, που τούς επόμενησε ή ήχώ τού τούννελ, κι' είδα τή φωτα τού τραιίνου νά σβύνου.

»Υστερα άκουσα τήν άλλαγή τού ρυθμού τής κινήσεως τών έμβόλων τού τραιίνου, και μι χαρά χωρίς όριο γέμισε τήν ψυχή μου.

»Μά και πάλιν είδα τόν σκοτεινό εκείνο όγκο τού τραιίνου νά προχωρή και, χωρίς νά τού θέλω, γύρισα πίσω και ριχτήκα πάνω στους δυό εκείνους ανθρώπους, που περιμέναμε μέ άγωνία τού τέλος τού μαρτυρίου των, γιά νά τούς σκοπάσω μέ τού σώμα μου και νά πεθάνω μαζί τους...

»Άξαφνα όμως, τρία μόλις θήματα μακριά μας, ή άτιμομηχανή σταμάτησε.

τολμήσω νά ρίξω και άλλους δεσμιώτες μέου στή φυλακή τή γεμάτη ύλισσιδες, που λέγεται ζωή; Μπορεί τή παιδιά μου νά σπάσουν τή δεσμί τους, μά μπορεί και νά μη τή σπάσουν ποτέ. Όπως δέν τάσασα έγώ, όπως δέν θά τή σπάσω ποτέ μου... Ξερετε ποιά είναι ή νεηρασθένεία μου, ποιός είναι ο εφιάλτης που θά μέ βασανίξη σέ όλη μου τή ζωή; Νά θυώ ξερω και νά κλείσω τή πόρτα από πίσω μου. Νά έλευθερωθώ από όλα τή δεσμί, από όλες τισ σχέσεις, άπ' όλες τισ ύποχρωςσεις, άπ' όλες τισ ύλισσιδες που δένουν τόν πολιτισμένο άνθρωπο. Νά χαθώ μέσ' στον άπεράνο κόσμο, ά γ ν ω σ τ ο ς κ α ι ά ν ω ν υ μ ο ς. Νά μην έχω ούτε σπίτι, ούτε περιουσία, ούτε χρήματα στίς τέλες μου, μά μονάχα τή άπαράτητη ρούχα πάνω στο χορμί μου...»

Έτσι μου μίλησε μι μέρα ο Πάβλ Μάνι, ο γίγας αυτός, ο πούδ δυνατός άνθρωπος τού κινηματογράφου. Ο πούδ δυνατός άλλα και τόσο δυστυχισμένος...

»Πηγιμένες μέου στους άτμούς και τούς καπνούς, άκουσα μι ά θρονηρή φωνή:

—Τί συνέβη; Ποιός πυροβόλησε; Χολά! Φώς από δω! Άνθρωποι πέτσι στή γραμμή!...

»Και τότε μόνο κατάλαβα ότι είχαμε σωθί!»

Μόλις άντελήφθη ο Σέρλοκ Χόλμς ότι ξεφύγαν, αυτός κι' οι σύγγροφοί του κρηολεκτικά μέσα άπ' τού χάρον τού στόμα, πετάχτηκε άπάνω κι' έτρεξε προς τού τραιίνω. Κι' όταν διεκρινε τόν μηχανικό άνάμεσα στους άλλους ύπαλλήλους, που άρχισαν νά θρονιούν τισ γραμμεις τού τραιίνου και τούς τούγχους τού τούννελ, πήγε και στάθηκε μπροστά του και τού είπε:

—Είμαι ο αστυνομικός Σέρλοκ Χόλμς. Κάποιος κακούργος δέσανε δυό ανθρώπους πάνω στίς γραμμεις τού τραιίνου. Βοηθήστε με νά τούς λύσωμε.

Ο μηχανικός άμέσως προθυμοποιήθηκε νά βοηθήση τόν αστυνομικό και σέ λίγο ο λόρδος Καίμπουρι κι' ο Χάρου Ταξόν είχαν έλευθερωθί από τή δεσμί τους.

Ο λόρδος κλάιγοντας μέ δυνατούς λυγμούς ριχτήκε πάνω στον αστυνομικό, τόν άγκάλιασε κι' άρχισε νά τόν φιλή, νά τόν ευχαριστή και νά τού όρμίζετα ότι θά είναι πάντοτε έτοιμος νά τού άποδείξη τήν εύγνωμοσύνη του και μέ τή θυσία άζώμα τής ζωής του.

—Δή γάναιε καιρό, μιλώδε! τού είπε ο Χόλμς. Άλλη φορά τή ξαναλίεμε. Κάθε στιγμή που περνά είναι δυσαναπλήρωτη. Γρήγορα, μιλώδε, δώστε μερικά χιήματα σ' αυτούς τούς ανθρώπους.

—Χιήματα... άπάντησε περιέλπα ο λόρδος. Μά μου τή πήγαν όλα, άζώμα και τού ρολόγι μου και τού δαχτυλίδι μου, και... και δέν ξερω τί άλλο άζώμα.

—Δέν σάς είπα νά μην τούς άκολουθήσετε εδώ κάτω; είπε στο λόρδο ο αστυνομικός, χαμογελώοντας.

Και θγάζοντας άπ' τήν τσέπη τού γιλέκου του μερικά χαπονομάματα, τή μοίρασε στην ύπρησι τού τραιίνου.

—Στίς θέσεις σας! Άμέσως! φώναξε ο μηχανικός. Καθηστερήσμε κερλίον τρία λεπτά...

Κι' άποτεινομένοι στον αστυνομικό και τούς φίλους του, τούς όρτησε:

—Θέλετε ν' ανεβήτε, κύριοι; —Είπε δυνατώς νά μās παραχωρησετε τήν καρδιά σας; όρτησε ο Χόλμς. —Μάλιστα, άπάντησε ο μηχανικός, κι' έδωσε καινούργια έντονώτερη διαταγή στίς θεμασιές.

Τού τραιίνω ξεκίνησε κι' ο Χάρου άρχισε νά διηγείται στο δάσκαλό του τού δράμα τού τούννελ.

—Δέν μπορέσα, κύριε Χόλμς, νά έμποδίσω τόν λόρδο νά παρακολούθησε τόν νεαρό κυνηγό, είπε.

—Θέλεις νά πής τόν ψευδοκυνηγό, μέ τή μαύρα μαλλιά και τήν έβρασίχι φρεσιγονυαία, διάδρωσε ο Χόλμς.

—Μπάρ τόν ξερετε; —Άπ' τόν καιρό άζώμα που φορούσε φροστανάκι. Είναι ο Νάτ Μπουνζερ.

— Στην άρχι, συνέχισε ο Χάρου, ο ψευδοκυνηγό μέσος τού τούννελ και νά μέ σοτώσουν, μαζί μέ τόν λόρδο. —Από τού τού συμπεραίνεις αυτό; —Θά σάς τού πώ. Άκολουθούσα τόν κυνηγό από τριάντα θήματα άπόστασι. Μόλις ξεφτασαν στο μέσον τού τούννελ, ο κυνηγός άρπαξε τόν λόρδο άπ' τού λαμό. Ο λόρδος αντιστάθηκε και σέ λίγο κλιστήκανε κάτω. Άλλα δ' κακούργος τή κατάφερε και βρήθηκε πάνω άπ' τού λόρδο. Τότε κατέβασα τού τραπεζά άπ' τόν όμο μου — τόχα δη από πριν ότι ήταν γεμάτο — και πυροβόλησα, έχοντας πεποιθίσι ότι θά πέταγα στον άέρα τή μαλλά τού κακούργου.

—Άκουσα τόν πυροβολισμό, είπε ο Χόλμς.

—Έδώ όμως είναι ο δόλος τού κακούργου. Τά φυσίγγια ήσαν άσφαρα. Και μόλις πυροβόλησα έννοιωσα δυό ανθρώπους νά μ' άρπάξουν. Δέν πρόφτασα νά κάνω τήν παρακμηρή αντίστασι και μ' έδεσαν σφιχτά χειροπόδαρα. Τού ίδιο έκαναν και στο λόρδο.

(Άκολουθεί)

ΓΚΛΑΝΤΙΣ ΧΩΛΛ